

Zondagavond 20 augustus 2000 SOW Hege Stins

Lezing: MAKUS 7, 31-37

Gemeente van Jezus,

Een mens kan op verschillende manieren doof zijn.

Het kan gaan om een lichamelijke handicap, maar je kunt ook doof zijn in de zin dat je je afsluit voor nieuwe geluiden. Of doof voor wat je niet wilt horen, oost-indisch doof zeggen we dan.

Bij de genezing van deze doofstomme man wordt niet alleen zijn handicap genezen, maar krijgt hij ook weer gehoor voor Gods blijde boodschap.

Het verhaal lijkt erg veel op het verhaal van de genezing van de blinde in Marcus 8.

Maar het meest bijzondere aan de versie van Marcus is wel, dat hij vertelt dat Jezus bij de genezing gebruikt maakt van bijzondere handelingen. Jezus geneest hier niet alleen maar door een machtswoord, maar ook door aanraking, zelfs met gebruik van zijn eigen speeksel.

Het is opvallend dat Mattheus en Lucas die bijzondere handelingen niet vermelden. Misschien waren ze wel bang dat het uitgelegd zou kunnen worden als magie en hebben ze het daarom weggelaten.

Maar Marcus laat deze details niet weg. Marcus wil duidelijk maken: Jezus doet niet alleen iets met woorden, maar Jezus steekt ook de handen uit de mouwen, letterlijk en figuurlijk. Hij steekt zijn vingers in de oren van de man en met zijn speeksel brengt hij gezondheid over via zijn handen. Dit is geen magie, geen tovenarij, dit is goddelijke aanraking.

Zoals in genesis 2 de mens gemaakt wordt uit het stof der aarde en de levensadem in zich krijgt, zo is hier sprake zou je kunnen zeggen van een nieuwe schepping. In woord en in daad.

Maar waarom deze doofstomme mens? Waarom geneest Jezus deze mens, die zelf niet eens om genezing had gevraagd? Wat is eigenlijk doofstom, moeten we eerst vragen?

Doofstom dat is een bestaan waar geen woord meer binnenkomt, en waar ook geen zinnig woord meer uitkomt, zou je kunnen zeggen.

Het babbelt en kabbelt nog wat, maar het is in wezen een in zichzelf besloten, eenzaam bestaan.

Doofstomheid is zeker ook een beeld van ons menselijk bestaan, vaak een bestaan waar geen muziek meer in zit, een bestaan waaruit geen lofprijzing meer opklinkt. Er mankeert ons niets aan de oren, maar dikwijls vindt God bij ons totaal geen gehoor.

Ook ons bestaan is vaak een bestaan zonder lofzegging.

Vanmorgen hoorden we hoe Jezus letterlijk en figuurlijk een grens overging, toen hij de dichter van een griekse vrouw genas.

En nu in het vervolg stijgt Jezus eigenlijk boven de stomheid van het bestaan uit, gaat Hij opnieuw een grens over. Het gaat hier niet om die individuele doofstomme, het gaat hier over de mensheid die volledig in het duister tast.

Een mensheid die doof en stom is, kan zelfs niet meer roepen en van het roepen is hen zelfs de zin ontgaan er is toch niemand die ons haart daarboven, waarom dan nog roepen, of spreken, of bidden.

Ja doofstomheid is zeker ook het beeld van ongelooft.

Ongelooft dat ook bij ons aanwezig is.

Onze samenleving is op vele fronten ook een communicatieloos bestaan, ook al hebben we nog zoveel communicatiemiddelen. We hebben een overdosis aan communicatiemiddelen, maar praten we nog wel echt met elkaar, en luisteren we nog wel naar elkaar, en verstaan we elkaar wel, en gaat het wel over de wezenlijke dingen?

Dat doofstomme leven dat wordt door Jezus van binnenuit opengebroukt.

Want God wil dat wij leven met open oren, God wil dat wij mensen horen en spreken, troosten en bemoedigen, Hij wil een lofzeggend leven, een leven in goed geloof.

En God begint bij niets.

Zoals in den beginne zo ook nu.

Er is niets in de doofstomheid van de mensheid waar God bij aan kan sluiten. Er zijn geen gehoorresten bij de mensen. De geneesdaad van Jezus is een scheppingsdaad uit het niets, pure genade, bijna als een opwekking uit de dood.

God raakt hier het sterfelijke leven aan, weerbarstige dode materie mensenlevens in constant gevecht met dood en chaos.

Ons ongelooft wordt door God geslecht.

Dit is geen tovenarij, want bij echte tovenarij blijft de tovenaar zelf altijd buiten schot.

Maar Jezus spaart zichzelf niet, zoals ook God zijn eigen zoon niet gespaard heeft, maar overgeleverd heeft.

Het geheim van de geneeskracht ligt in de barmhartigheid, en doordat hij de ziekte niet uitbant maar op zich neemt.

En dat begrepen de omstanders maar al te goed.

Er staat: Zij waren buiten zichzelf van verbazing!

En wij weten nog wat we vanmorgen ontdekten: Wat God aan een mens doet, dat doet Hij aan alle mensen.

En daarom zegt Marcus: Hij heeft alles welgemaakt.

Hij heeft niet alleen deze ene mens uit zijn isolement gehaald, maar God heeft alles wel gemaakt.

Het leven kan weer echt leven zijn, niet meer opgesloten, niet meer buiten de realiteit, niet mee eenzaam in een cocon. Het is goed, want God is goed.

En Gods goedheid overkomt ons dag aan dag.

Het is de dagelijkse verrassing van Gods liefde en kracht, die we voelen en merken.

Als God goed is dan kan het leven niet meer stuk, zegt het evangelie hier.

Enigszins onbegrijpelijk blijft het dat Jezus de genezen doofstomme het zwijgen op wil leggen. Jezus verbood hem erover te spreken. En ook de omstanders moesten zwijgen maar daar komt niets van terecht.

Waar de oren geopend worden, dan komen de tongen los!

Er is nu geen houden meer aan.

Als zelfs de doofstomme gaat horen en spreken, als dat de voorbode is van Gods toekomst dan is er geen houden meer aan. Dit wordt van de hoogste torens doorverteld.

De doorwerking van dit evangelie gemeente naar ons eigen leven is, dat wij een leven van lofprijzing proberen te leven. Want dat is pas werkelijk leven.

De boodschap voor ons als gemeente is, dat wij nooit de oren moeten dichtstoppen. Je nooit afsluiten van de actualiteit, en je nooit afsluiten van de goedheid van God.

En dat wij erover spreken, ook al verbood Jezus het uit angst voor represailles.

Dat wij erover spreken, ervan getuigen, ervan zingen, zodat nog steeds meer mensen zich gewonnen geven voor deze goede God, en gaan leven naar zijn wil.

God heeft alles wel gemaakt, zegt Marcus.

Daarin klinkt de goedheid van God door bij de schepping: Hij zag dat het goed was.

En daarin horen we al wat Paulus later zal belijden: dat God alle dingen doet meewerken ten goede.

Woorden die zonder geloof niet te begrijpen zijn.

Woorden die zonder vertrouwen als een belediging aanvoelen.

God doet alle dingen meewerken ten goede, voor hen die God liefhebben.

Dat met Jezus Gods heil is doorgebroken in de wereld, die blijde boodschap mag en moet overal gehoor vinden. Dan is leven pas echt leven.

Wij gaan de avond in de nacht tegemoet.

Ik vertelde al: het evangelie van Marcus speelt zich voornamelijk af in de schemer en in het donker, totdat aan het eind het licht te voorschijn komt, dan is het Pasen

We hebben gezegd; Het vraagt vertrouwen om met God op weg te zijn. Omdat Hij niet aan al onze verwachtingen voldoet, maar zijn werk gaat wel door.

En vanavond leren we vervolgens, dat ongeloof overwonnen kan worden, dat vernieuwing mogelijk is. Dat wij van Gods werk mogen getuigen en dat wij daarbij net als Jezus niet alleen met woorden moeten werken, maar ook letterlijk de handen uit de mouwen steken.

Ieder van ons weet wel hoe je in jou leven aan deze opdracht vorm kunt geven.

En als gemeente en als kerk zullen we het ook proberen te doen, en het blijven zeggen en zingen: God is goed.